

Bespielse til at raade over Boet hører ikke op, før Fælledskabet hører op. Det kan være moralsk forkasteligt, at han i sidste Dieblit, naar Egteskabets Opløsning staar i nær Udsigt, benytter sin Ret til at raade over det paa en Maade, som er uehdelig for Konen, men han har Ret dertil efter Lovgivningen, og man kan derfor ikke kalde det Uyveri i dette Nuds juridiske Betydning, naar han benytter sig af denne Ret til at træffe Foranstaltninger til sine eller Sines Fordel og til Konens Skade. Dette er imidlertid netop et af de Punkter, hvor jeg mente, at det tredje Punkt, jeg omtalte i mit første Foredrag, skulde kunne komme til Nytte, nemlig at Afgang for Konen til at forlange Separation i Henseende til Formue ikke skulde være afhængig af, at de Omstændigheder vare tilstede, der ere en Betingelse for at faae Separation i Henseende til Bord og Seng eller Skilsmisse. Forresten er det naturligvis en stor Ulempe, men som jeg tror, det vil være vanskeligt at imødegaa paa en tilstrækkelig fyldestgjørende Maade, at en Mand, naar han mærker, at det ikke kan gaa, og at det maa ende med Skilsmisse eller Separation, benytter den Raadighed, han juridisk har over Boet, til at favorisere sig eller Sine. Det er Noget, der kan ske, og som det ikke er let at sætte loobestemte Grændser for; men det er et af de vanskelige Spørgsmaal, som maa tages under alvorlig Overveielse ved et saadant Lovarbejde som det, hvorom jeg har talt.

Veth: Det er mig fuldkommen bekjendt, hvad den ærede Justitsminister yttede, at man konfirmerer Testamenter, hvori det hedder, at vedkommende Arvepart er udenfor Formuesskælfabet, og ligeledes at Kenterne kun kunne hæves mod Vedkommendes egenhændige Røttering, en Bestemmelse, hvorom jeg kan tilsøje, at man i Overformynderiet ikke forstaar den paa den Maade, at man forlanger, at Vedkommende personlig skal komme derop, men tilsteder at give Fuldmagt, dog saaledes, at denne Fuldmagt udtryffeligt skal indeholde, at den er gjenkaldelig. Det Punkt, hvorpaa jeg tillod mig at henlede Opmærksomheden, var derimod det, at jeg ikke tror, man konfirmerer Testamenter, som bestemme, at Pligtbelen vel ikke skal indsettes i Overformynderiet, men dog ikke skal være undergivet Mandens Raadighed, saaledes at vedkommende gifte Kvinde har fuldkommen Raadighed derover. Saadanne Testamenter har jeg ikke set, og jeg har heller ikke set, at de ere blevne konfirmerede. Jeg opfattede ikke rigtigt, hvorledes den ærede Justitsminister stillede sig dertil, men jeg hørte i ethvert Tilfælde ikke nogen Modsigelse deraf, og jeg mener heller ikke, at en saadan kan være mulig. Naar man tillader, at ogsaa saadanne Arveparter blive undergivne Konens ubelukkende Raadighed, kan det maasse have til Følge, at man bliver mindre tilbøielig til at kaste dem ind i Overformynderiet og at finde sig i de

smaa Kenter, som falde der, samt i de øvrige Ulemper, som kunne være forbundne dermed.

Zable: Maa jeg overfor Justitsministerens Bemærkning om Indflydelsen af det saakaldte obligatoriske civile Egteskab tilsøje, at jeg, dengang jeg talte derom, aldeles ikke havde troet, at vedkommende Retsbejant derved skulde undersøge, hvorvidt Parterne kunde komme i et rigtigt Forhold med Hensyn til deres Formue; men jeg mente, at der i den almindelige Foranstaltning laa en ganske anden Opfordring for begge Parter til at opfatte det Skridt, de gjorde, som en virkelig alvorlig Handling, som Noget, der ogsaa, foruden at have Hensyn til det Religiøse, havde Hensyn til det Tidelige, hvad det dog i høi Grad angaar. Dernæst mente jeg, at da de Geistlige her i Landet ikke ere særlig kalbede til at undersøge det Foregaaende, nemlig om Vedkommende ere berettede til at indgaa Egteskab, medens derimod de af Staten dertil udnævnte Mænd maatte fordrø faa klare og uomtvistelige Beviser forelagte, vilde det ikke kunne hænde, der er hændt mere end een Gang, nemlig at Geistlige have viet Folk, som have været gifte isorveien. Jeg fremhævede det udtryffeligt som et Vidnesbyrd om, at vi vare langt tilbage med Hensyn til Opfattelsen af Kvindens Stilling som en fri, selvstændigt handlende Part ved det vigtige Skridt, hun skal gøre, fordi man med en vis bevidst Hensigt har holdt hende saaledes hen i denne taagede Tilstand, at hun mente, at Alt var fikket, naar hun lod sig vie ved en Geistlig. For at faae dette ud af disse tilvante, efter min Mening høist uehdige Former, fremhævede jeg, at jeg troede, at ogsaa Justitsministeren i den Henseende vilde bringe os paa Spide med den almindelige Udvikling; men jeg tilspøiede ganske vist her det Samme, som jeg tilspøiede med Hensyn til Forespørggerens Stilling, at det gjælder om i Befolkningen at udvikle, at forberede en klar Indsigt om det Rette i den Henseende, at vise dem, hvorfor store Folk og ligeledes smaa Folk stille en bestemt Fordring for ogsaa paa dette Punkt at vride sig ud af et Faantag, som i saa mange Henseender, ogsaa med Hensyn til selve Staten, har været saa klamt og saa ødelæggende, som det har været, og som jeg omtalte i dette Tilfælde. Jeg vil ikke gaa nærmere ind derpaa, men jeg har offret Tid paa at undersøge det, og jeg veed, hvilken Usandhed og hvor meget, man kunde gjerne sige noget værre end Usandhed, der klæber ved dette Forhold.

Det. Hansen: Jeg blev foranlediget til at tage Ordet ved en Yttring af den ærede Justitsminister om, at det var en forkastelig Praxis, at der i Testamenter kunde bestemmes, at en vis Formue, som blev tillagt en Kvinde, skulde være udenfor Egteskælfaget i Tilfælde af, at hun giftede sig, eller, hvis hun allerede var gift, udenfor